

Η ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

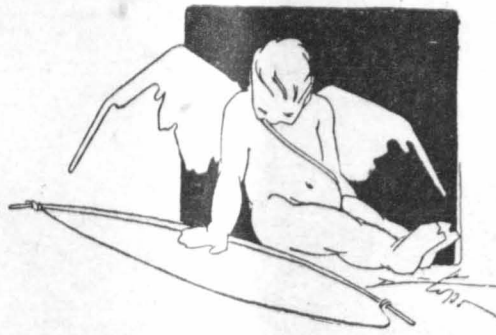
Β'. ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

'Αφού ο έρωσ είναι από μία πλευρά όπλοθεσις του δέρματος όπως είπαμε στο πρώτο σημειώμά μας, έπεται άμεσως, ότι είναι άθος ύδρογαρές, σαν την νυμφαία. Γιατί, απόύστατα, η ζωή του δέρματος είναι το νερό. Δεν είναι μόνον η ύγεια του, αλλά και η εδαισθησία του. Είναι γνωστόν, ότι για λόγους έθνογραφικών, κοινωνικών, ανθρωπολογικών και άλλων παραμοίαν μελετών, διάφοροι περιηγηταί—και είναι άπειράριθμοί—έχουν εξερευνήσει όλες τις άγριες, τις πρωτόγονες φυλές της 'Αφρικής, της Αυστραλίας, της Πολυνησίας, παντού όπου ζούν άνθρωποι στη φυσική τους κατάσταση. Τι προκύπτει από τις έρευνες αυτές για το ζήτημα που μας άπασχολεί; "Ότι όσοι πρωτόγονοι λαοί ζούν κοντά σε ποτάμια και σε θάλασσες και κάνουν συχνή χρήση λουτρού, είναι πιο έρωτικοί, πιο θερμοί, πιο εύπαθεσι στα θέληγτρα της ασρκός και πιο...άηθικοί με την τρέχουσα σημασία της λέξεως. Και όσοι δεν κάνουν χρήση λουτρών είναι πιο αδιάφοροι στον έρωτα, πιο μετρημένοι, πιο ασκρητικοί και πιο...ήθικοι. Αύτη την παρατήρησιν θεσάζουν άπόλυτα και η Ιστορία των πολιτισμών. 'Η διάδοσις των λουτρών στην άρχαίτητα συμπίπτει άπόλυτα με τη χαλάρωσι των ήθών. Και είναι γνωστά τα όργια και τα σκάνδαλα που έγινόντο στα λουτρά των άρχαίων Ρωμαίων. 'Εθεορούτο τόποι διασφοράς. 'Ο Χριστιανισμός και μάλιστα με τη μορφή του άσκητισμού, με την περιφρόνησι του σώματος και την προσήλωσι στην ψυχή, έφερε μία δυνατή άναστολή σ' αύτό το κύμα της διασφοράς. 'Ο μεσαίον ήταν έποχή που δεν ήξερε τί θά πή λουτρό. Μόνον οι Τούρκοι, κληρονόμοι σ' αύτό του κατασχησίου, 'ολιτισμού, διά μέσου του Βυζαντίου που κατέκτησαν, έλούζοντο άπ' άλλους τους λαούς της τότε γνωστής άνωπόνητος. Στα χαμάμια τους είχε καταταφύγει ο έρωτισμός και το ρωμαϊκόν όργιο. 'Ο άλλος κόσμος 'εχε πάρει διαζύγιο από το νερό. Βασίλεις άκόμη, αλικούς και μεγιστάνες τους έβερνε η μεγαλειότης άπλησία μέχρις αύτου του δεκάτου έβδόμου και δεκάτου όγδόου αιώνας. 'Ο μεσαίον τραγούδιος πολύ τόν έρωτα—τόν πραγματικόση όμως σε μικρή κλίμακα και πρό πάντων με τόν πιο κοκομιορικό τρόπο. Κάποιος έλεπε, ότι η άρετή στο μεσαίον ήταν πρώτη εξαδέλφη της άκαθαρσίας του. "Όπως κι' αν είναι έπρεπε ν' άρχισιν να διαδίδεται και πάλι η χρήση του νερού, ως μπη, ως άρθρο άπαραίτητο της καθημερινής ζωής, ή ανάγκη του λουτρού, για νά ζυπήσθ η έρωτισμός και ν' αναπτύχθ στο σημείο που τόν θριοκοιμει σήμερα. Οι φυσιολόγοι και βιολόγοι έχουν μελετήσει αύτό το θέμα. Δεν είναι η θέα του γυμνού που προκαλεί στα λουτρά και διεγείρει την έρωτική έπιθυμία. "Έχει ξεκαθαρισθ άλλωστε πειά, όπως θά ιδούμε άναλυτικότερα σ' άλλο σημείωμα, ότι δεν είναι το γυμνό, αλλά το ήμίγυμνο που προκαλεί έρεθισμός. Είναι η έπαφή του νερού και η επίδρασις της καθαριότητος και του τριψιματος στο δέρμα, που το ζωντανεύει και αζάνει την εδαισθησία του. 'Η λαϊκές γυναίκες, όταν θέλουν να θρίσουν καμιά ως κακή διαγωγής, τή λένε "παστρικάς". Αυτό δεν είναι εθνητισμός. Δεν τή λένε παστρικά για νά μνή την είπον θρώμα. Είναι κυριολεκτικά. 'Η πιο παστρικές γυναίκες είναι συνήθως κι' από τις πιο έρωτικές. Το ένα προκαλεί το άλλο. 'Ο όπαθοί της 'αλαίας άσκητικής κι' ενάρετου ζωής διαμαρτύρονται—και όχι άδικά—ότι η ζωή των λουτρούπολων κλονίζει τα ήθη και φέρνει τη διασφορά. Το άποιδούν όμως στα μαινιμίζε, στην ανάμειξη των δύο φύλων, στο συχνό συγχρωτισμό, στην έκθεσι του γυμνού

και στις εδκαίριες που δημιουργούται για έρωτικές συναντήσεις. 'Ασφαλώς είναι κι' αυτά όλα. Πρό πάντων όμως είναι το ζυπήμα, το έπιτακτικό ζυπήμα του δέρματος, από τη συχνή έπαφή με το νερό, που δημιουργεί την ανάγκη και φέρνει την έπιθυμία του έρωτος.

—Με τα λουτρά που εξωμολογείτο κάποτε μιιά νέα, ένοιωσα για πρώτη φορά το κορμί μου. Κατάλαβα ότι ύπάργει κι' ότι έχει κάποιες άπατηήσις, Αισθανόμουν, όρες-όρες, ένα παράξενο γλυκύτατο μούδιασμα, που μ' έσπρωχνε νά κάνω τις μεγαλύτερες τρέλλες. Εύτυχός η μαμά μās έχει δώσει άύστηρή άνατροφή. Δεν είχαν άδικο οι άρχαίοι που παντάστηκαν την 'Αφροδίτη, τη θεά της ήδονής, νά θγαίνη από τη θάλασσα. Κάτι θά'εραν αυτοί!...

Στα περίφημα λουτρά της Προύσας είναι τόσο εδαιοποιημένοι, ότι οι παστρικοί είναι κι' έρωτικοί, ώστε για την κανονική πελατεία ύπάργουν γυναίκες ειδικές, που άποτελούν είδος άπαραίτητο έξαρτήματος του λουτρού. Αύτες δεν είναι, έννοείται, η λουτράρισσις, που περιποιούται τους ανθρώπους στο μπάνιο, για ένα λόγο ψυχολογικό, που σημειώσω πρώτος, ο Καζάνόβας σ' άπομνημονεύματά του. Διηγείται, ότι στα λουτρά κάποιος "Ελθετικής πόλεως, έσπότη άβύσσου νά συγκινηθ από τη γυμνόθησι μιιάς γυναικός ύπαλλήλου των λουτρών που τόν περιποιήθηκε και τοβκανε χίλια νάζια—και τότε—γράφει—γιατί η γυμνότης της ήταν έπαγγελματική—δεν ήταν της θελήσεώς της, άλλ' έπεθάλετο από τη δουλειά της. 'Η γυναίκες των λουτρών της Προύσας δεν είναι ύπάλληλοι. Είναι γασούμισσις ελεύθερες, που πηγαίνουν για τη χαρά των λουομένων. Στο

λουτρό και το μασσάζ όφειλεται η έρωτική ανθηρότης των προχωρημένων ηλικιών—εις άτομα που δεν έζησαν με κατασχησισ, αλλά με κάποια πειθαρχία—ιδίως στις εύρωπακείς χώρες, όπου η χρήση των λουτρών έχει έκλαίκευθ. "Όπως ά κριθώς στην άποχή από τα λουτρά όφειλεται το πρόωρο γήρας, που παρατηρείται στις χώρες, όπου οι άνθρωποι δεν είναι συνηθισμένοι νά λούζωνται συχνά—αί νά κάνουν μασσάζ. Το δέρμα ρυτιώνεται γρήγορα, μαραζώνει, χάνει την εδαισθησία του. Δεν είναι πειά για έρωτα. Για τις γυναίκες, που η μεγάλη ύπόθεσις της ζωής τους είναι ν' άγαμηθών, όσο το δυνατόν φλογερότερα, το λουτρό και το μασσάζ δεν είναι άπαραίτητο μοναχά για νά διατηρήσουν την έρωτική τους διάθεσι, αλλά και την όμορφιά τους. "Ένα φρέσκο, όρσορο και σιλπιτό δέρμα, δηλαδή ένα όγιές δέρμα, είναι τα δύο τρίτα της όμορφιάς. Τα όριαότερα χαρακτηριστικά, μάτια, μύτη, στόμα, μαλλιά, είναι τίποτε. "Όταν το δέρμα είναι άσχημο, κίτρινο, μαραμμένο. Μόνο με το νερό και το μασσάζ μπορεί νά διατηρήται στην ύγεια του.

"Η συνταγή της όμορφιάς είναι τόσο άπλή! Νερό, πλυσίμο με σαπούνι πράσινο—άγλυο πράσινο σαπούνι του λαδιού, είναι έπιστημονικός εξακριβωμένο αύτό—λουτρό, μασσάζ και προσήλασι από τόν ήλιο και τη σκόνη, που είναι θάνατος για το δέρμα. Καμιά γυναίκα στα θερμά κλίματα δεν πρέπει νά γυρίζη έξω χωρίς κρέμα και πούδρα τόν πρόσω. που προσφυλάττει από τόν ήλιο και τη σκόνη. "Από το άλλο μέρος—το ζωηρά χρώματα, τα ρός μάγουλα και τ' άλλα χαίτη, που είναι κι' αυτά γνωρίσματα της όμορφιάς—μιλώ έδώ για τα φυσικά χρώματα κι' όχι για τη ζωγραφική των φυσιαιδιών—δεν είναι παρά το άποτέλεσμα της καλής κυκλοφορίας του αίματος, που γίνεται με το λουτρό και το μασσάζ. Το συμπεόσασμα είναι, ότι για νά γασούν τόν έρωτα τ' άνθρωπινα πλυσάσμα χρειάζεται ύγιές δέρμα, ζωντανό κι' εδαιοσίο. Κι' αύτό θά πη νερό, νερό, νερό... Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ